1

Body and Soul

Якщо їхати достатньо довго, то рано чи пізно Лондон залишиться позаду: ось сумна правда сучасного життя. Якщо попрямуєш на північний схід трасою A-12, дістанешся до Колчестера, першої римської столиці в Британії та першого міста, яке спалила дотла та руда фіфа з Норфолку, знана як Боудіка. Усе це я, вивчаючи латину, прочитав у Тацитових «Анналах». Той на диво прихильно ставився до повсталих британів і скаржився на погану підготовку римських генералів, які *«більше думали про прийнятне, аніж про доцільне»*. Мажори з класичною освітою, що наразі очолюють британську армію, вочевидь узяли цю заувагу дуже близько до серця, бо Парашутний полк — найкрутіші їхні бійці — зараз базується саме в Колчестері. Поліціянтом-стажистом я вдосталь наборсався суботніми вечорами, вгамовуючи підпилих вояків на Лестер-сквер, тож з огляду на це вирішив триматися головної дороги й узагалі проїхав повз місто.

За Колчестером я звернув на південь і за допомогою *GPS* на телефоні виїхав на B-1029 у напрямку трикутного шматка сухої землі, що встряв поміж рікою Колн і притокою Флеґ. Наприкінці дороги вздовж берега простягнувся Брайтлінгсі — за словами Леслі, схожий на купу сміття, намиту

під водомірну рейку. Гадаю, вона трохи перебільшувала. У Лондоні дощило, але після Колчестера я виїхав під чисте блакитне небо, і сонце осяяло ряди добре доглянутих вікторіанських терас, що тягнулися до самого моря.

Домівку родини Мей знайти було легко: псевдоедвардіанський цегляний котедж, збудований у сімдесятих, обтиканий декоративними ліхтарями й настільки заличкований гравійною крихтою, що від оригінальної будівлі вже майже нічого не лишилося. З одного боку вхідних дверей висіло повне кашпо синіх квітів, а з іншого — номер будинку на керамічній табличці у формі парусної яхти. Я спинився й поглянув на сад: там, навколо декоративної пташиної ванни, байдикували гноми. Я перевів подих і подзвонив у двері.

Зсередини миттєво линув цілий хор жіночих криків. Крізь імітацію вітража на засклених дверях я розгледів лише розмиті силуети, що сновигали в глибині коридору. Хтось вигукнув: «Це твій хлопець!», у відповідь гримнули: «Циць!», і долинуло чиєсь ледь чутне зауваження. Коридором рушила біла пляма, що врешті затулила собою все вікно. Я відступив на крок, і двері відчинилися. То був Генрі Мей — батько Леслі.

Це був дужий широкоплечий дядько з міцними від кермування далекобійними фурами й тягання вантажів руками. Безліч сніданків у придорожніх кафе й вечори в пабах перетворилися на округлу шину навколо його талії. Він поволі лисів, тож зголив собі решту волосся. З квадратного обличчя на мене дивилися блакитні й розумні очі. Леслі успадкувала очі від тата.

Як батько чотирьох дочок він ідеально відточив свій суворий отчий погляд, і я ледве стримався, аби не запитати, чи вийде Леслі погуляти надвір.

— Привіт, Пітере, — мовив він.

— Містере Мей, — сказав я.

Він і не рипнувся, щоб відійти з дверей чи запросити мене всередину.

— Леслі вийде за хвилину, — сказав він.

— У неї все норм? — запитав я. Це було дурне запитання, і батько Леслі вирішив не вганяти нас обох у бентегу, намагаючись на нього відповісти. Я почув кроки на сходах і спробував себе опанувати.

Доктор Валід казав, що серйозної шкоди зазнали верхня щелепа, носова ость, гілка нижньої щелепи та й сама нижня щелепа. І хоча здебільшого м'язи й сухожилля збереглися, хірургам лікарні Університетського Коледжу майже не вдалося відновити шкірний покрив. Вони тимчасово встановили їй біомедичний каркас, щоб вона могла дихати та їсти, а також, якби вдалося знайти відповідного донора, залишався шанс зарадити їй частковою трансплантацією обличчя. Наразі її щелепа трималася купи завдяки витонченій конструкції з гіпоалергенного металу, тож говорити вона, звісно, не могла. Доктор Валід пояснив: коли кістки достатньо зростуться, то ще, може, вийде відновити рухливість щелепи, аби повернути їй мовлення. Але для мене те все звучало трохи непевно. «Хай що ти побачиш, — сказав він, — вдосталь пороздивляйся, аби звикнути, прийняти, а тоді жити далі, ніби нічого й не сталося».

— А от і вона, — мовив Генрі Мей та став боком, щоб тоненька постать протиснулася повз нього. Леслі накинула на голову каптур свого біло-блакитного смугастого худі й затягнула на ньому шворки так міцно, що той сховав її лоб та підборіддя. Нижню частину обличчя прикривав біло-блакитний візерунчастий шарф, а очі ховалися за парою занадто великих темних окулярів, які вона, підозрюю, поцупила з маминої шухляди давно не ношених речей. Я втупився в неї поглядом, але там нічого було розглядати.

— Варто було попередити, що ми плануємо когось грабувати, — сказав я. — Я прихопив би балаклаву.

Леслі подивилася на мене як на ідіота — я впізнав цей погляд з того, як вона нахилила голову, як виставила плечі.

Я відчув, як у мене щось стиснулося в грудях, і глибоко вдихнув.

— Тоді ходімо пройдемося? — запитав я.

Вона кивнула батькові, міцно взяла мене під руку й повела далі від будинку.

Поки ми відходили, я весь час відчував спиною погляд її тата.

Попри наявну промисловість — легке машино- та човнобудівництво — Брайтлінгсі навіть улітку шумним містом не назвеш. Тепер, за два тижні після завершення шкільних канікул, тут було майже зовсім тихо — лише чайки кричали й подекуди проїжджали автівки. Я мовчав, доки ми не перетнули Гай-стріт, а тоді Леслі витягла свій службовий поліційний записник, розгорнула його на останній сторінці й показала мені.

«Що в тебе нового?» — було написано чорною ручкою на всю сторінку.

— Тобі краще не знати, — мовив я.

Вона жестами ясно дала знати, що ні, таки хоче знати.

Тож я розповів їй про чолов'ягу, який залишився без члена після сексу з жінкою із зубатою піхвою, і Леслі ця історія, здається, звеселила; а також переповів їй чутки, що через поведінку старшого детектива-інспектора Сіволла під час протестів у Ковент-Гардені комісія з перевищення повноважень відкрила на нього справу, і це її вже не тішило. А ще я змовчав, що Терренс Поттслі — єдиний, хто пережив ту магію, що пошкодила обличчя Леслі, наклав на себе руки, щойно рідні залишили його на самоті.

Ми не пішли просто до берега. Натомість Леслі повела мене в обхід по Ойстер-Тенк-роуд, через вкриту травою стоянку, де стояли ряди тузиків, закріплених на трейлерах. Різкий вітер з моря гудів у такелажі й дзенькотів металевими кріпленнями, ніби коров'ячими дзвониками. Тримаючись за руки, ми пробралися між човнами й вийшли на вітристу

бетонну набережну. З одного боку сірі сходи вели до пляжу, поділеного прогнилими хвилерізами на вузькі смуги; з іншого боку простягався ряд яскраво пофарбованих хатин. Здебільшого їх уже позачиняли на всі замки, але я таки помітив одну родину, що мала рішучий намір якнайдовше розтягнути це літо: батьки, стоячи у дверях, попивали чай, а діти ганяли м'яча на пляжі.

Поміж краєм тих пляжних хат і відкритим басейном тягнулася смужка трави та криївка, під якою ми нарешті змогли вмоститися. Зведена в 30-х, коли люди ще мали реалістичне уявлення про британський клімат, вона була цегляна й така міцна, що, певно, спинила б танк. Ми сховалися там від вітру, всівшись на лавці вздовж дальньої стіни, яку прикрашав стінопис моря: блакитне небо, білі хмари, червоні вітрила. Якийсь мудацюра вліпив там графіті *BMX* на все небо, а ще там красувався грубо виведений внизу на бічній стіні список імен: Брук Т., Емілі Б. і Леслі М. Не обов'язково бути копом, аби скласти два плюс два й зрозуміти, що саме тут зависав молодняк Брайтлінгсі в складний віковий проміжок між часом набуття кримінальної відповідальності й отриманням права легально купувати випивку.

Леслі витягла з наплічника *iPad* й увімкнула його. Хтось у їхній родині, але я був певен, що точно не вона, знався на комп'ютерах і встановив їй програму для озвучення тексту. Леслі друкувала на клавіатурі, а *iPad* говорив. То була базова модель з американським акцентом, через який вона звучала, наче каліфорнійський гопник-аутист, але завдяки їй ми могли спілкуватися майже без перешкод.

Леслі не марнувала слів.

— Магія може виправити? — запитала вона.

— Я думав, доктор Валід з тобою вже про це говорив, — я страшенно сподівався, що вона мене про це не питатиме.

— Хочу скажи ти, — мовила вона.

— Що?

Леслі нахилилася над тим *iPad*'ом і завзято затицяла пальцем в екран. Надрукувала кілька окремих рядків і натиснула *«return»*.

— Я хочу почути це від тебе, — сказав *iPad*.

— Чому?

Знову *«return»*:

— Бо я тобі довіряю.

Я втягнув повітря. Пара пенсіонерів промчала повз криївку на електроскутерах для обмежено-мобільних.

— Як мені відомо, магія працює в межах тих самих законів фізики, як і все інше, — відповів я.

— Що магія взяла, — мовив *iPad*, — магія поверне.

— Якщо обпікаєш долоню вогнем чи струмом, то це все одно опік — його лікують бинтами, кремом і ще чимось такого штибу. А не застосовують ще більше струму чи вогню. Ти...

...пережила напад злого, курва, духа, який відірвав шкіру та м'язи з твого обличчя — уся твоя щелепа розлетілася на друзки й трималася купи лише завдяки магії, і коли та розвіялася, то й обличчя відпало... твоє прекрасне обличчя. Я там був, бачив, як це сталося. І нічого не міг удіяти.

— Неможливо просто клацнути пальцями й усе виправити, — сказав я.

— Знаєш усе на світі? — запитав *iPad*.

— Ні. І не думаю, що Найтінґейлу теж усе відомо.

Вона доволі довго сиділа тихо й нерухомо. Я хотів простягнути руку й пригорнути її до себе, але не знав, як вона зреагує. Уже майже зважився її обійняти, та вона кивнула й знову підняла *iPad*.

— Покажи, — пролунав голос.

— Леслі...

— Покажи, — вона кілька разів натиснула *«repeat»*. — Покажи, покажи, покажи...

— Зажди, — мовив я й потягнувся по її *iPad*, але вона відсмикнула його.

— Я мушу вийняти батарею, — пояснив я, — інакше магія спалить мікрочипи.

Леслі перевернула планшет, відкрила корпус і витягла батарею. Я ж, змінивши п'ять телефонів, обладнав свій *Samsung* чимось на кшталт перемикача, тож він був у безпеці, але корпус тепер тримався на гумках. Леслі, коли це побачила, засіпалася й почала похропувати, і я припустив, що то вона так сміялася.

Я подумки утворив фігуру відповідної *forma*, розкрив долоню й простягнув чар-світло. Не сильно яскраве, але його вистачало, аби відбитися блідим сполохом у темних окулярах моєї подруги. Вона припинила сміятися. Я стулив долоню, і вогник згас.

Леслі якусь мить витріщалася на мою долоню, а тоді двічі — повільно й ретельно — відтворила мій жест. Коли нічого не сталося, вона здійняла погляд на мене, і я знав, що там, під окулярами й шарфом, вона насупила брови.

— Це не так просто, — пояснив. — Я цілий місяць щоранку тренувався по чотири з половиною години, поки мені вдалося, і це — найперша річ, з якої взагалі починається навчання. Я вже згадував про латину, греку...?

Ми певний час посиділи мовчки, а потім вона тицьнула в мене пальцем. Я зітхнув і створив ще одне чар-світло, бо вже міг це зробити хоч уві сні. Вона ж скопіювала мій жест, і в неї нічого не вийшло. Я аж ніяк не жартував, коли казав про те, як довго треба цього вчитися.

Пенсіонери знову проїхали набережною, влаштувавши дрегрейсинг на своїх скутерах. Я загасив світло, але Леслі сиділа й раз у раз повторювала мій жест, за кожної спроби — дедалі більш нетерпляче. Я тримався, скільки міг, а потім схопив її за долоню та змусив припинити.

А невдовзі ми покрокували назад до її будинку. Уже біля ґанку вона погладила мене по руці, ступила за поріг і грюкнула

дверима в мене перед носом. Я дивився крізь вітраж, як її розмитий силует стрімко рухається коридором і зникає.

Я вже мало не пішов геть, коли ж двері відчинилися й на порозі з'явився батько Леслі.

— Пітере, — мовив він. Такі чоловіки, як-от Генрі Мей, незатишно почуваються, коли їм ніяково, тому абсолютно неспроможні це приховати. — Я думав, ми могли б випити по чашці чаю — є там одне кафе на Гай-стріт.

— Дякую, — відповів я, — та мені вже пора вертатися до Лондона.

— А, — він ступив ближче. — Вона не хоче, щоб ти бачив її без маски... — і махнув начебто в бік входу. — Бо якщо ти зайдеш, то таки доведеться зняти ту штуку, а їй не хочеться, щоб ти її бачив. Розумієш?

Я кивнув.

— Вона не хоче, щоб ти бачив, наскільки все погано, — мовив він.

— А наскільки все погано?

— Та гірше немає куди, — сказав Генрі.

— Мені шкода, — мовив я.

Генрі знизав плечима.

— Я просто хотів пояснити, що тебе ніхто звідси не жене. І не намагається тебе якось покарати абощо.

Але мене таки проганяли, тож я сказав «Бувайте», заліз до свого «ягуара» й поїхав назад до Лондона.

Щойно я виїхав на A-12, мені зателефонував доктор Валід і попросив приїхати поглянути на один труп. Я піддав газу. Робота є робота, і я за неї вдячний.

***

Кожна лікарня, де я бував, мала однаковий запах: відгонила антисептиком, блювотою та смертю. Університетська лікарня ще зовсім нова, збудована менш як десять років тому, але вже помалу просотувалася цим смородом, окрім, на диво,

підвалу, де тримали померлих. Фарба на стінах там досі блищала, а блідо-блакитний лінолеум попискував під ногами.

Вхід до моргу був зсередини коридору, завішаного світлинами старої Міддлсекської лікарні, зробленими у ті часи, коли миття рук лікарями між прийманням пацієнтів вважали за вершину медичної науки. Сам вхід боронила пара пожежних дверей, замкнутих на електронний замок, з табличкою: «Стороннім вхід заборонено СТОП Лише персонал моргу». Інша табличка веліла мені натиснути дзвінок на домофоні, тож я так і зробив. Динамік пронизливо пискнув, і я, раптом то мене про щось питали, відповів, що це констебль Пітер Ґрант до доктора Валіда. Знову писнуло, я зачекав, а невдовзі доктор Абдул Хакк Валід, усесвітньо відомий гастроентеролог, криптопатолог і сумлінний шотландський мусульманин, відчинив двері.

— Пітере, — мовив він. — Як там Леслі?

— Та наче нічого, — відповів я.

Зсередини морг був загалом такий самий, як і решта лікарні, хіба що з меншою кількістю людей, які скаржаться на якість медичних послуг. Доктор Валід провів мене повз охорону на вахті й показав сьогоднішнє тіло.

— Хто це? — запитав я.

— Сайрус Вілкінсон, — відповів він. — Позавчора знепритомнів у пабі на Кембридж-серкус, його доставили швидкою до екстренки, визнали померлим після прибуття й відправили, як годиться, сюди на розтин.

Бідолаха Сайрус Вілкінсон мав не такий уже й поганий вигляд, якщо, звісно, не зважати на розріз у формі літери «Y» від грудей до паху. На щастя, поки я сюди дістався, доктор Валід уже встиг покопирсатися в його органах і зашив усе те діло. Це був білий чоловік років за сорок п'ять, що добре зберігся як на свій вік, мав невелике пивне пузо, але на руках і ногах досі добре виступали м'язи. Я б сказав, що він, певно, бігав зранку.

— І він тепер тут, бо...?

— Ну, є деякі ознаки гастриту, панкреатиту й цирозу печінки, — пояснив доктор Валід. Останній діагноз видався мені знайомим.

— Випивав? — запитав я.

— І не тільки. Він мав серйозну анемію, котру можна пов'язати з його проблемами з печінкою, але мені радше здається, що це від дефіциту вітаміну B12.

На якусь мить я знову кинув оком на тіло.

— Доволі підкачаний, як я бачу.

— Він був у хорошій формі, — пояснив доктор Валід. — Та нещодавно, мабуть, махнув на себе рукою.

— Наркота?

— Я зробив усі швидкі тести — нічого такого. За кілька днів отримаю результати проб з волосся.

— Що стало причиною смерті?

— Серцева недостатність. Я знайшов ознаки кардіоміопатії, що прогресувала, — мовив він. — Це коли серце збільшується й не може як годиться виконувати свої функції. Але, думаю, минулого вечора його добив гострий інфаркт міокарда.

Ще один термін, який я впізнав з курсу «Що робити, якщо ваш підозрюваний відключився в камері», прослуханого в Гендоні. Іншими словами — серцевий напад.

— Природні причини? — запитав я.

— Так, якщо не вдаватися в деталі. Але він реально не був настільки хворим, аби отак просто впасти та вмерти. Не те щоб люди ніколи не вмирали наглою смертю...

— То звідки ви знаєте, що це наш?

Доктор Валід погладив тіло по плечу й підморгнув мені:

— Щоб зрозуміти, доведеться підійти ближче.

Я не особливо люблю наближатися до мертвих, навіть до таких нецікавих, як Сайрус Вілкінсон, тож попросив у лікаря захисні маску й окуляри. І щойно зникли всі шанси випадково доторкнутися до тіла, обережно нахилився ближче до обличчя померлого.

Зміст

1. *Body and Soul* 9
2. *The Spice of Life* 32
3. *A Long Drink of the Blues* 54
4. *One Tenth of My Ashes* 78
5. Нічна брама 101
6. Імператриця насолоди 126
7. *Almost Like Being in Love* 154
8. *Smoke gets in Your Eyes* 178
9. Теплиця 202
10. Країна втіх 230
11. *These Foolish Things* 255
12. *It don't Mean a Thing* 280
13. *Autumn Leaves* 303
14. *I Woke Up this Morning* 318
Історична довідка 325
Подяки 326